

RIDGEWOOD HALL 2

MARIJKE VOS

Daniels belofte

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC* om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2022 Marijke Vos
Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: © Imageselect (huis); © Shutterstock (overige)
Foto auteur: © Martien Mourits Fotografie
Zetwerk: MatZet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1247 6
ISBN 978 94 027 6822 0 (e-book)
NUR 301
Eerste druk juni 2023

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.
Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1.

‘Dus helaas moeten we je, eh... tja, laten gaan.’

Nee.

Al het bloed trok weg uit haar gezicht.

‘Pardon?’ Rose knipperde met haar ogen en keek stomverbaasd naar de jongen tegenover haar. Haar zogenaamde manager was amper van school af en toch had hij de macht om alle zekerheid met één stotterend uitgesproken zin onder haar voeten vandaan te slaan.

‘Natuurlijk kun je deze maand gewoon nog afmaken,’ vervolgde hij snel bij het zien van haar bleke gelaat, ‘maar daarna...’ Hij wuifde met zijn hand en maakte zijn zin niet af. In plaats daarvan zag Rose hoe zijn ogen schichtig naar de deur schoten. Hij schraapte luidruchtig zijn keel en zijn adamsappel ging opzichtig heen en weer terwijl hij moeizaam slikte. ‘Het spijt me, Rose, ik kan ook niet...’ zei hij nu zachter. Opnieuw keek hij weg en hij stapelde wat papieren op het rommelige bureau op elkaar om er vervolgens naar te staren. Hij was duidelijk niet van plan om haar nog aan te kijken of iets aan dit gesprek toe te voegen.

Dus dit was het? Was het echt zo gemakkelijk? Had ze echt na deze maand geen baan meer?

Rose blies haar adem uit en probeerde het prikkende gevoel in haar ogen te negeren. Wat er ook zou gebeuren, ze zou niet in tranen uitbarsten in het bijzijn van deze uit de kluiten gewassen puber die zich haar manager mocht noemen. Met een schrapend geluid schoof ze haar stoel naar achteren. Ze opende haar mond om nog iets te zeggen, maar er kwamen geen woorden.

Met een ingehouden snik griste ze in plaats daarvan haar tas van de

grond en rende het kleine kantoortje uit. Zonder oog voor haar omgeving liep ze door het halletje naar de toiletruimte en vloog naar binnen. Godzijdank was er niemand, maar voor de zekerheid schoot ze toch snel een hokje in, ze sloot de deur achter zich, deed de klep van het toilet naar beneden en zakte toen op het toilet neer.

Nee, nee, nee.

Dit gebeurde niet echt. Ze had deze baan nódig.

Als iemand haar tien jaar geleden zou hebben gezegd dat ze zoveel waarde zou hechten aan een baan als kassière in een buurtsuper in Tottenham, had ze die persoon waarschijnlijk vierkant uitgelachen. Maar haar leven had een totaal andere wending genomen dan het leven dat ze toen voor zich had gezien. Nu ze helemaal op zichzelf was aangewezen, was deze baan haar manier om rond te komen. Haar salaris lag misschien maar amper boven het minimumloon, maar het betaalde de huur van haar kleine appartement en de vaste lasten. Het was de reddingsboei van haar zelfstandigheid. Bovendien kreeg ze regelmatig boodschappen mee naar huis die beschadigd of bijna over de datum waren en de uren waren precies flexibel genoeg om veelal tijdens de schooluren van de kinderen te kunnen werken.

Haar kleine gezin had niet veel, maar ze hadden alles wat ze nodig hadden. Rose hoefde niemand om hulp te vragen.

Tenminste, niet zolang ze deze baan had.

O nee. Nee. Nee.

Ze legde haar hoofd in haar handen. Tranen sijpelden over haar wangen, terwijl ze geluidloos snikte. Het gevoel van wanhoop kneep haar keel dicht. Wat moest ze nu in hemelsnaam doen?

Rose had altijd overal het beste van gemaakt. Ze had de geweldigste kinderen van de wereld die ze met alle liefde alleen opvoedde, maar ze had geen steun van ouders of familie en ook goede vriendinnen had ze helaas maar weinig. De meeste vrouwen van haar leeftijd hadden vriendschappen opgedaan tijdens hun studie of bij een leuke yogaclub of iets dergelijks. Rose had haar studie moeten opgeven toen ze zwanger raakte van Miles, en een yogaclub? Ze snoof even. Dat zat er voor-

lopig niet in. Ze had nog een tijdje de hoop gekoesterd dat ze misschien andere ouders zou ontmoeten als de kinderen naar school zouden gaan, maar in het drukke Londense stadsleven leek niemand tijd te hebben – of te maken – voor een praatje op het schoolplein en negen van de tien keer liep Rose met Miles en Lily aan haar hand weer naar huis.

Er waren dagen dat ze niet eens met een volwassene sprak.

Weliswaar kwam tante Beth af en toe langs en die nam dan meestal wel iets mee voor de kinderen – zelden iets wat ze echt nodig hadden. Ze keek tijdens haar sporadische bezoeken altijd met opgetrokken neus rond in het kleine appartement, waarna ze na een kop thee en een rits kritische vragen weer vertrok. Nee, ze zou Beth zeker niet om hulp vragen. Er zat dus niets anders op: ze moest zorgen dat ze voor het eind van de maand een andere baan had, wat voor baan dan ook. Het kon haar niet eens zoveel schelen wat ze zou moeten doen, ze weigerde simpelweg haar zelfstandigheid op te geven en aan een uitkering wilde ze ook niet denken.

Er was een tijd geweest dat...

Nee, niet aan denken.

Ze haalde diep adem en duikelde haar telefoon op uit haar tas om te zien of Alice haar een bericht had gestuurd. Maar ze had geen nieuwe appjes.

Opnieuw haalde Rose een paar keer diep adem in een poging zichzelf te kalmeren. Ze rolde wat wc-papier af en snoot haar neus. Godzijdank had ze Alice. Haar gepensioneerde buurvrouw was misschien al op leeftijd, maar ze had er geen problemen mee om Lily en Miles af en toe na school op te vangen wanneer Rose moest werken. En gelukkig waren Lily en Miles dol op hun buurvrouw, die ze al snel oma Ally waren gaan noemen. Rose wilde de bejaarde vrouw echter niet te veel belasten.

Ze stopte haar telefoon weer weg en wreef met haar handen over haar gezicht. Oké, ze zou zichzelf opfrissen en haar dienst afmaken. Vervolgens kon ze kijken of er nog uitzendbureaus open waren om

zich in te schrijven. Morgen zou ze een rondje door de wijk lopen om te kijken of er ergens nog personeel nodig was, al wist Rose dat de banen op dit moment niet voor het oprapen lagen.

Het was niet zo dat ze een keuze had.

Langzaam in- en uitademend door haar neus kwam ze het hokje uit en spetterde wat koud water op haar wangen. Daarna trok ze haar hesje recht, streek haar korte donkere haren achter haar oren en keek zichzelf in de spiegel aan.

Ook dit komt goed. Je kunt dit. Je hebt niemand anders nodig.

Haar spiegelbeeld keek vermoeid terug.

En een zacht stemmetje vroeg zich af hoelang ze zichzelf dit nog wijs zou kunnen maken.

Haar leven had er niet altijd zo uitgezien. Er was een tijd dat ze ervan overtuigd was geweest dat haar toekomst compleet anders zou zijn. Terwijl Rose met moeite een glimlach op haar gezicht perste, haalde ze de boodschappen van een klant langs de kassa en dacht terug aan haar jeugd. Ze was een uitstekende leerling geweest. Op de middelbare school haalde ze voornamelijk achten en negens en niets had haar toelating tot de universiteit in de weg gestaan. Ze had zich aangemeld voor de studie Literatuurwetenschap; verhalen hadden haar altijd al gefascineerd. De dag dat ze bericht kreeg dat ze toegelaten was, was ze buiten zichzelf geweest van opwinding. Tante Beth had alleen minzaam geknikt en oom Carl was zoals gewoonlijk niet thuis geweest. Rose had zich teruggetrokken op haar kamer en gehuild van blijdschap. Dit was haar weg naar buiten, weg van hier. Eindelijk zou haar kleine wereldje zich openen en zou ze niet langer onder het juk van haar strenge tante leven. Ze zou echt gaan *léven*. Rose droomde er al van jongs af aan van om zelf een boek te schrijven. Na lang zeuren had ze als kind een abonnement bij de bibliotheek gekregen. Die plek was lange tijd haar toevluchtsoord geweest. Elk vrij moment van de dag dat ze niet naar school hoefde of taken in huis had, had Rose daar tussen de boeken gezeten. Ze had alle romans verslonden en gehuiverd

bij de vele thrillers. Ze had avonturen beleefd met Robert Stevenson en de zeeën bevaren met Robinson Crusoe. Maar haar favoriete boeken waren al vrijwel direct die van Jane Austen. Ze had elk boek wel tien keer gelezen en na elke verjaardag weer een exemplaar aan haar eigen bescheiden collectie toegevoegd. Tante Beth had nooit veel interesse gehad in lezen, behalve de Bijbel. Toch had Rose elk jaar net zo lang gezeurd tot ze de boeken van haar geliefde schrijver kreeg, met de belofte de rest van het jaar nergens om te vragen.

‘Hallo, ik vroeg iets,’ klonk het bits. Rose keek op, recht in het geïrriteerde gezicht van een vrouw van middelbare leeftijd.

‘O, pardon.’ Ze was totaal in gedachten verzonken geweest, tot groot ongenoegen van de klant, die nu haar handen in haar zij zette en op het schermje naast Rose’ hoofd wees.

‘Het wasmiddel is in de aanbieding, dus ik hoor korting te krijgen.’

Rose blikte even op het scherm. Er was inderdaad geen korting berekend. Met een snel gebaar pakte ze de folder van die week van de stapel naast zich en bladerde erdoorheen, op zoek naar de juiste aanbieding. Geen wasmiddel. Ze schudde haar hoofd. ‘Helaas, het wasmiddel is deze week niet in de aanbieding.’

‘Nou, ik weet het toch zeker. Ik zou een dief van mijn eigen portemonnee zijn als ik er nu niks van zou zeggen.’ Ze trok een verongelijkt gezicht en keek naar de oudere man achter haar in de rij voor bevestiging. De man keek snel de andere kant op.

‘Het spijt me. Wellicht was hij vorige week in de aanbieding, maar deze week niet meer. Misschien binnenkort weer.’ Rose glimlachte moeizaam naar de vrouw en pakte een zak soepgroente van de band. Haar vingers trilden licht. Het kostte haar alles wat ze in zich had om rustig te blijven. Hoe kon die vrouw zich druk maken om zoiets onbe-nulligs, terwijl zij niet eens wist of ze binnenkort überhaupt nog wasmiddel kon kopen?

‘Ik wil je manager spreken.’ De vrouw legde haar beringde hand op de kassa en keek indringend op Rose neer. ‘Nu meteen.’

‘Prima.’ Rose greep de ouderwetse telefoon, terwijl ze de hitte naar

haar wangen voelde stijgen. ‘Wil Joey naar de kassa komen, graag,’ klonk het door de kleine supermarkt. Laat hem het maar oplossen, voordat ze zelf uit haar vel zou springen van frustratie. Ze schoof de boodschappen van de vrouw opzij en keek naar de man achter haar. ‘Kan ik u alvast helpen?’

Het duurde niet lang voordat Joey verscheen en nadat de vrouw hem met huid en haar had verslonden, sloeg Rose alsnog – onterecht – de korting aan op de kassa. De vrouw schonk haar nog een genoegzaam glimlachje en liep toen met klakkende hakken naar buiten. Rose liet haar hoofd een kort moment op de kassa zakken, zuchtte diep en keek toen weer recht naar voren.

Misschien was het niet eens zo erg dat er een einde kwam aan deze baan. Maar dan moest ze wel op tijd iets anders vinden.

Joey had haar bij Gods gratie een halfuur eerder laten gaan, zodat ze nog net op tijd was om zich bij verschillende uitzendbureaus in te schrijven. Ze liet haar gegevens achter en herhaalde nadrukkelijk dat ze praktisch overal voor inzetbaar was, mits het binnen schooltijden was. De jongedames achter de balies hadden haar alleen met een moeilijk gezicht aangekeken en gezegd dat ze haar iets zouden laten weten als ze iets voor haar hadden. De moed was Rose al direct in haar schoenen gezonken, maar ze had geglimlacht en bedankt voor de moeite.

Met een onbestemd gevoel liep ze daarna door de drukke straten van Tottenham, terwijl haar gedachten ongewild teruggleden naar hoe haar leven eruit had kunnen zien als...

Wat als ze niet in de gladde praatjes van Grant was getrapt? Wat als ze niet met hem mee was gegaan naar dat ene feestje, maar gewoon voor haar tentamen had geleerd, zoals ze had moeten doen? Lange tijd had ze tante Beth de schuld gegeven van haar huidige situatie. Als haar tante haar niet zo strak had gehouden in haar jeugd, was Rose misschien minder onder de indruk geweest van de vrijheid die het studentenleven haar plots had geboden. De feestjes op de campus, de drank, de jongens... Alles was zo onbekend voor haar geweest dat ze het met

volle teugen in zich had opgenomen. Toen de charmante Grant haar regelmatig broeierige blikken had toegeworpen totdat hij haar uiteindelijk meevroeg naar een feestje van zijn vereniging, had ze geen moment getwijfeld. Ze had zich laten meeslepen door de drank terwijl het gevoel van onafhankelijkheid haar een roes gaf die geen enkele drug kon evenaren. Ze hadden gedanst, hij had ontelbaar veel drankjes voor haar gehaald en haar voorgesteld aan zijn vrienden. En terwijl zijn hand regelmatig over haar rug gleed, had ze zich nog nooit zo geliefd gevoeld als toen. Ze herinnerde zich het gevoel van haar hand in de zijne toen hij haar naar boven leidde, naar zijn kamer. Toen hij haar zoende, had ze gewillig haar hoofd in haar nek gelegd om zijn affectie te verwelkomen. Ze had zó verlangd naar genegenheid, maar in haar jeugdige onschuld had ze zijn lust aangezien voor liefde.

In de weken na het feestje zag ze Grant amper. Toen ze hem het nieuws vertelde, had hij gelachen, vervolgens zijn hoofd geschud en haar alleen in de kantine achtergelaten. Ze had de positieve zwangerschapstest snel in haar jaszak gestoken om zich de dagen erna op te sluiten op haar kamer.

Wanneer ze haar ogen sloot, kon ze nog altijd de eenzaamheid voelen van de weken die daarop volgden. Haar kamergenootje Julia probeerde haar te steunen, maar een ongeplande zwangerschap op negentienjarige leeftijd was niet niets en Julia had niet meer te bieden dan een luisterend oor. Toen Rose het uiteindelijk durfde op te biechten aan haar tante en daarbij misschien toch had gehoopt op een sprankje steun of liefde, was de wereld onder haar voeten verschoven toen tante Beth enkel met een teleurgestelde blik haar hoofd schudde en had gezegd dat ze sprekend op haar moeder leek. 'Ik heb altijd al geweten dat er niets van jou terecht zou komen.'

De dag dat Rose het in haar hoofd haalde om het woord 'abortus' in de mond te nemen, was het huis echter te klein geweest. 'Ieder mens is door God geschapen en is vanaf het meest prille begin van het leven door Hem geliefd en bemind.' Als ze dát deed, werd haar gezegd, zou ze per direct op straat staan.

Rose schudde de harde woorden van haar tante van zich af en stopte even voor de etalage van haar geliefde boekhandel. Ze tuurde naar de uitgestalde boeken en probeerde de vertrouwde troost te voelen die ze haar altijd gaven. Haar hart kneep samen als ze terugdacht aan die tijd van haar zwangerschap. Van liefde en bemind worden zoals God had beloofd, was geen sprake geweest. Niet toen Rose noodgedwongen stopte met haar studie en weer bij tante Beth en oom Carl moest gaan wonen en al helemaal niet toen Miles uiteindelijk geboren werd. Hoewel het volgens haar een kind van God was, had tante Beth maar weinig liefde kunnen opbrengen voor het kleine wezentje dat Rose' leven compleet op zijn kop zette. Grant reageerde nooit meer op haar berichten en ook Julia kwam steeds minder vaak op bezoek met het excuus dat ze het te druk had met tentamens. Het leven op de campus, de feesten en die nieuwe wereld waar ze zo van had genoten, verdwenen langzaam en Rose' leven begon om de kleine Miles te draaien. Het humeltje gaf haar echter zoveel vreugde en liefde dat ze al het andere voor lief nam. Haar eigen dromen konden wachten tot later. Wanneer hij ouder was, zou ze haar studie weer oppakken. Ze was vastbesloten om haar kind een ander leven te geven dan zij had gehad. Ze gaf het mannetje alle liefde die hij verdiende, alles wat ze zelf tekort was gekomen.

Ze haalde diep adem toen de volgende herinnering haar overspoelde terwijl ze nog altijd in de etalage staarde zonder echt iets te zien. Want ze had nooit gedacht, nooit van haar leven, dat het haar nog eens zou overkomen. En op het moment dat ze voor de tweede keer een positieve zwangerschapstest in haar handen had, zittend op het toilet in de bloemige badkamer van haar tante, stortte haar wereld in. Ze was net een beetje gaan proeven van haar nieuwe vrijheid. Miles was met drie jaar zelfstandiger dan voorheen. Daarbij had tante Beth gezien hoe hard Rose had gewerkt de afgelopen jaren, dus had ze er schoorvoetend mee ingestemd af en toe op te passen. Een optreden van een bandje in de plaatselijke pub had Rose' aandacht getrokken en tijdens die avond had ze Jeremy ontmoet. Ze was niet zo naïef geweest om meteen met hem het bed in te duiken. In tegenstelling tot wat haar

tante dacht, had ze wel degelijk een lerend vermogen. Maar ze had zich uiteindelijk wel door hem laten verleiden. Hij vroeg haar na hun ontmoeting mee uit, gaf haar een uitvlucht uit haar eigen beperkte wereldje en ze werd in korte tijd stapelverliefd op hem. Ze had hem zelfs aan haar oom en tante voorgesteld en maakte plannen om hem aan Miles voor te stellen. Tijdens een zeldzaam weekendje weg, waarin tante Beth had toegezegd voor Miles te zorgen, had ze zeker geweten dat Jeremy haar uitweg was. Ze zouden gelukkig kunnen worden, een toekomst opbouwen. Ja, ze zouden samen een gezin kunnen vormen.

Maar met dat gezin had ze nog wél even willen wachten. Ze was opnieuw toegelaten tot de universiteit en na die zomer zou ze haar studie weer oppakken. Het leven lachte haar weer toe: samen met Jeremy zou ze alles voor elkaar krijgen. Het lot besliste anders op de dag dat ze daar op het toilet van haar tante zat en de twee streepjes op het witte staafje zag verschijnen.

Tante Beth had woedend geschreeuwd dat de maat vol was. Ze kon naar eigen zeggen niet langer zorgdragen voor haar losbandige nicht en zette haar, zwanger en wel, met een peuter op straat. Huilend was Rose naar Jeremy gegaan, die met grote ogen haar schokkende onthulling had aangehoord, en haar aarzelend in zijn leven had binnengelaten. Misschien had ze het moeten weten op het moment dat ze die blik in zijn ogen zag. Misschien had ze zich er wel bewust voor afgesloten, had ze het niet willen zien. Maar twee maanden voor haar uitgerende datum zette ook Jeremy haar op straat met de simpele woorden dat hij niet toe was aan een dergelijke verantwoordelijkheid en een gezin.

En dus stond ze er vanaf dat moment alleen voor. Met een kleine jongen aan haar hand en een tweede kindje onderweg. Op dat moment beloofde ze zichzelf om nooit meer afhankelijk van een ander te zijn. Wat er ook op haar pad kwam, ze zou het zelf oplossen.

En dat is wat ze de afgelopen jaren had gedaan. Ze had het opgelost. Alleen. Ze had het gered en ze had niemand nodig gehad. Er was geen man in haar leven, ze was niet afhankelijk van haar oom en tante en ze zou het zeker niet opnieuw zo ver laten komen.

Met een zucht draaide Rose zich om toen haar blik op een affiche viel dat aan de binnenkant tegen de etalage geplakt zat. Met groeiende belangstelling gleden haar ogen over de regels en haar vingers verstrakten om het hengsel van haar tas.

Een van haar favoriete schrijvers, William Wispelwey, zou de volgende dag een lezing geven en signeren. Ze beet op haar onderlip. Morgen was het zaterdag, dat betekende dat Miles en Lily allebei thuis zouden zijn. Maar... wat was de kans dat Wispelwey nog eens hier in Tottenham zou komen signeren? Ze wilde er dolgraag heen. Ze was gek op zijn boeken – al zouden ze natuurlijk nooit kunnen tippen aan Jane Austen – en ze had wel honderd vragen die ze hem wilde stellen over zijn opvattingen, zijn schrijfstijl en zijn laatste roman. Dus prentte ze voor de zekerheid de aanvangstijd in haar geheugen. Ze keek nog even verlangend naar binnen en liep toen verder. Het was tijd om naar huis te gaan.

2.

‘O, wat spijt me dat, lieverd.’ Alice keek haar de volgende ochtend hoofdschuddend aan. ‘Als ik het eerder had geweten...’

‘Nee, nee, het is oké,’ zei Rose haastig. Het laatste wat ze wilde, was haar buurvrouw met een schuldgevoel opzadelen. Ze had gewoon dikke pech.

Alice keek op haar elegante horloge. ‘Het is dat mijn zus en haar man al onderweg zijn, anders had ik hen nog kunnen afbellen...’

‘Nee, echt, het is in orde,’ onderbrak Rose de oudere vrouw. ‘Ik zoek wel een andere oplossing.’

Het medeleven op het gezicht van haar buurvrouw vertelde Rose dat ze ook wel wist dat ze geen andere optie had. Toen Rose vannacht bedacht dat ze toch wilde gaan, wist ze al dat Alice haar enige kans was. ‘En waar zei je dat je naartoe wilde?’

‘William Wispelwey geeft een lezing in de boekhandel. Hij is een van mijn favoriete auteurs.’ Rose glimlachte. ‘Maar dat moet dan wachten tot een andere keer.’

‘Is dat niet die schrijver van dat boek over dat jongetje in Somalië?’

Rose knikte. ‘Ja, dat is zijn boek van twee jaar geleden. Hij heeft een prachtige manier van schrijven, haast poëtisch. En hij weet elke keer weer te verrassen met zijn thema’s en invalshoeken.’

Alice glimlachte. ‘Het klinkt inderdaad alsof je hem hoog hebt zitten. Ik wilde dat ik je kon helpen, maar mijn zus is dus al onderweg en –’

‘Het is goed, echt. Bedankt en een fijne dag vandaag met uw zus.’ Rose draaide zich om naar haar eigen appartement en zette de drie passen die ze nodig had om bij haar deur te komen.

‘Waarom neem je ze niet gewoon mee?’ klonk het toen ze haar hand op de klink legde. Die gedachte was inderdaad kort in haar opgekomen, maar het beeld van Lily die de boekhandel terroriseerde, had die optie snel weer de kop ingedrukt.

Rose draaide zich om. ‘Ik vrees dat Lily geen boekenkast overeind laat staan met haar nieuwste karatetrap en dat ik alleen maar achter haar aan aan het rennen ben.’

Alice glimlachte. ‘Die lieve meid weet zich heus wel te gedragen, hoor.’

Dat wist Rose niet zo zeker. Ze kende haar kleine rebel maar al te goed. ‘Ik zal erover nadenken,’ zei ze daarom maar en toen stapte ze haar appartement binnen.

‘Waar was jij?’ Lily stond al voor haar neus voordat ze goed en wel had geknipperd.

‘Ik was even met oma Ally praten, dat had ik toch gezegd. Is de film al afgelopen?’

Lily schudde haar hoofd en nestelde zich weer op de bank, in het fort van kussens dat Miles voor haar had gebouwd. Miles zelf zat op de grond en speelde met zijn speelgoedtrein. Hij keek op toen Rose voor hem neerknielde. ‘Ze keek gewoon tv hoor, maar toen ze de deur hoorde, wilde ze naar jou toe.’

‘Het is goed. Je hebt goed opgepast, dank je wel.’ Miles glom van trots door dat compliment en Rose onderdrukte een grinnik. Haar zoon was terecht trots dat hij een paar minuten op zijn vierjarige zusje had gepast. Wat was hij al groot, over een paar maanden werd hij acht. Rose zuchtte. ‘Lusten jullie een kopje thee?’

Lily had echter haar aandacht alweer op het scherm gericht en Miles was weer verdiept in zijn spel.

‘Ja, lekker, Rose,’ antwoordde ze daarom zelf en ze liep naar het keukentje. Terwijl het water aan de kook kwam, keek ze naar haar kinderen. Met elke ademteug voelde ze zich lichter worden. Het zou allemaal heus wel goed komen: zolang ze elkaar hadden, konden ze alles aan.

Niet veel later zette ze twee bekers thee op de salontafel en zakte toen met haar eigen mok naast Lily op de bank, waarbij ze een aantal kussens opzijschoof.

‘Nouhou,’ mopperde Lily en ze trok een kussen weer terug. Rose glimlachte en staaarde naar het beeldscherm zonder iets te zien. Het duurde niet lang voordat haar gedachten volledig werden opgeslokt door hoe het nu verder moest. Haar rondje langs de uitzendbureaus had haar weinig vertrouwen gegeven, dus ze zou het anders moeten aanpakken. Ze móést zorgen dat ze voor het einde van de maand iets anders had, want anders...

Niet aan denken.

‘Jongens, als de thee op is, gaan we even naar buiten. Een frisse neus halen.’

‘Ik ben een meisje,’ mopperde Lily zonder haar ogen van de tv af te halen.

Ze kon dan misschien niet met haar kinderen naar die lezing toe, maar ze konden wel een rondje langs de winkels maken op zoek naar een vacature die door anderen misschien over het hoofd was gezien.

En dus had ze een halfuurtje later Lily in haar jas gesnoerd en stond Miles met zijn tweedehandsstep in zijn hand te wachten. Ze waren klaar om te gaan. Op de gang troffen ze net de zus van Alice met haar man, die hen vriendelijk begroetten en vertederd naar de kinderen keken.

Zelfs een vreemde kan meer liefde voor mijn kinderen opbrengen dan tante Beth.

Rose schudde die gedachte snel van zich af – het had geen zin om energie te verspillen aan wensen dat Beth, die door de kinderen graag oma genoemd wilde worden, anders zou zijn. Die hoop had ze jaren geleden al opgegeven – en dus joeg ze haar kroost de deur uit.

Buiten was het aangenaam. Bij de bakker op de hoek scoorde ze een croissantje voor de kinderen en terwijl ze ervan aten, liepen ze gedrieën door de winkelstraten van Tottenham. Op zaterdag was het hier nog drukker dan normaal: behalve met de uiteenlopende inwoners

van de wijk vulden de straten zich met verdwaalde toeristen, uitbundige vrijgezellenfeesten en andere bezoekers die hun vertier om wat voor reden dan ook in dit deel van Londen kwamen zoeken.

Rose speurde de etalages af naar vacatures, en verzamelde zelfs tot driemaal toe het lef om ergens binnen te stappen en te vragen of ze nog iemand nodig hadden. Helaas had ze nergens succes en stonden ze al snel weer buiten. Miles bleef keurig naast haar lopen, maar Lily schoot van links naar rechts over de stoep. ‘Duurt het nog lang?’ vroeg Lily voor de zoveelste keer, maar ze wachtte niet eens op het antwoord voordat ze weer wegschoot. Rose’ voeten vertraagden als vanzelf toen de boekhandel in zicht kwam. Het was inmiddels bijna twee uur; de lezing zou zo beginnen. Lily draaide rondjes om de lantaarnpaal voor de deur en Miles bestudeerde met een serieuze blik de etalage.

‘Dit is jouw lievelingswinkel, toch, mama?’ Zijn donkere ogen richtten zich op haar en de lieve glimlach om zijn lippen deed haar smelten.

‘Klopt. Maar daar gaan we nu helaas niet naartoe,’ zei ze tot haar eigen spijt. Ze wierp een verlangende blik naar binnen in de hoop een glimp van Wispelwey op te vangen. Maar het enige wat ze zag, was een zee aan ruggen en hoofden die verwachtingsvol heen en weer bewogen. Rose beet op haar lip.

Waarom neem je ze niet gewoon mee?

Alice liet het zo simpel klinken. Natuurlijk nam Rose haar kinderen regelmatig mee als ze ergens naartoe moest. Als je alleen was, dan ontkwam je daar niet aan. Maar om van Miles en Lily te verwachten dat ze zich een uur stilhielden tijdens een lezing en daarna nog het geduld konden opbrengen om te wachten tot ze een handtekening had bemachtigd, dat was echt te veel gevraagd.

Toch?

Wanneer doe je nu eens een keer iets voor jezelf?

De woorden doken uit het niets op, maar echoden na in haar gedachten. Rose had al jaren niets meer voor zichzelf gedaan. Dat was niet erg, ze deed alles wat ze deed voor haar kinderen. Maar...